

Buletinul de știri NS

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1130

10.11.2024 (135)

Eroi necunoscuți ai rasei albe

Partea 3

William Dudley Pelley

În romanul său profetic, 1984, George Orwell a imaginat tipul de societate în care se transformă rapid America. Un motto al aceluși timp "viitor" era: "Cine controlează prezentul, controlează trecutul, cine controlează trecutul, controlează viitorul". O parte din acest control al minții a fost asistat de Gaura Memoriei. Acesta era un incinerator în care erau aruncate toate informațiile despre trecut considerate dăunătoare pentru sistemul Big Brother. Pentru a demonstra cât de mult se aseamănă establishment-ul controlat de evrei din țara noastră cu cel din 1984, vă prezentăm povestea lui William Dudley Pelley.

Deși a fost liderul unei mișcări de masă care a ținut prima pagină a ziarelor pe tot parcursul deceniului 1930, numele său este total necunoscut astăzi, cu excepția câtorva cercetători. În afara unor referiri rare și trecătoare la el în câteva istorii ale Epocii Depresiunii, nu există nicio carte despre viața sa dramatică, nici măcar vreun articol de ziar sau de revistă. Fotografia sa nu poate fi găsită în afara paginilor *din The New Order*, nici fotografiile ale zecilor de mii de adepți ai săi, deși atât imaginea sa, cât și a lor au dominat jurnalele de știri și publicațiile din acea vreme. Discursurile sale sunt de negăsit, chiar dacă au fost auzite de milioane de oameni, uneori prin emisiuni radiofonice la nivel național. Și-a atras prietenia unor eroi legendari precum Charles Lindbergh și ura unor ticăloși legendari precum

Franklin Roosevelt. Sinclair Lewis a scris un roman de lung metraj, *It can't happen Here*, bazat pe viața sa. Alături de operele lui Theodore Dreiser, H.L. Menck-en, F. Scott Fitzgerald și alte personalități ale anilor 1920, cărțile sale au intrat în programele de studii universitare în fruntea literaturii americane moderne. Cu toate acestea, niciun curs universitar de marile cărți nu cuprinde astăzi vreunul dintre titlurile sale. A fost unul dintre cei mai importanți creatori ai filmului mut, autorul unor piese clasice pentru ecran precum *Cocoșatul de la Notre Dame*. În ciuda impactului incontestabil al omului asupra timpului său, numele său a fost complet șters din istoria contemporană, cărțile sale (mai rău decât interzise sau arse) nepublicate, realizările sale politice aruncate în uitare.

Încercând să cercetez materialul pentru acest articol, după luni de investigații, am aflat că singura sa biografie a fost scrisă cu optsprezece ani în urmă, o teză univer-sitară obscură a unui student postuniversitar ostil. Câteva fragmente dispersate de date suplimentare au provenit din xeroxuri ale publicațiilor mucegăite ale lui Pel-ley, prin arhivele prăfuite ale bibliotecilor. Tot ceea ce îl privește a fost aruncat într-o veritabilă gaură a memoriei, nu mai puțin minuțioasă în distrugerea ei, dar mult mai reală decât modelul lui Orwell. Big Brother-ul evreiesc care șterge toate in-formațiile despre William Dudley Pelley este același controlor al trecutului care se asigură că există o mulțime de manuale școlare și pseudo-documentare pentru tele-viziune și pentru filme, care exaltă "măreția" lui Martin Luther King Jr. sau a lui Malcolm X. Ce ar fi putut face Pelley care să lovească atât de tare în inima Sis-temului Kosher încât să declanșeze un efort atât de complet pentru a șterge din conștiința americană orice cunoștință despre existența sa?

Oroare în Rusia

William Dudley Pelley s-a născut în Lynn, Massachusetts, la 12 martie 1890, într-o sărăcie cruntă. Tot ce își amintește din copilărie este că era "mereu flămând și îmbrăcat sărăcăcios". Spre deosebire de apologeții ineptiei negrilor, adversitatea nu l-a împiedicat pe tânărul William să facă ceva din viața sa. Pentru el, sărăcia nu era o scuză pentru lene și eșec, ci un catalizator pentru a se îmbunătăți. Încă din adolescență, și-a găsit un loc de muncă umil la o fabrică de țesături, unde a muncit ore lungi și plictisitoare pentru foarte puțini bani. Dar și-a economisit bănuții și s-a educat citind cu fiecare ocazie. Cititul a fost singura lui pasiune și singura lui evadare din corvoada și sărăcia materială a adolescenței sale. Iubea în mod deose-bit autorii clasici americani Foe, Emerson, O'Henry etc. - și a visat să devină scriitor. În anul I 8, era mai bine educat decât majoritatea absolvenților de colegiu

și a început să-și realizeze visul, când a fost angajat ca reporter junior la ziarul *Homestead* din Springfield. Deși venitul său era cu greu mai bun decât salariul de la fabrica de țesături, s-a căsătorit în 1911 și a fost binecuvântat cu o fetiță în anul următor. Aceasta a murit însă în jurul celei de-a treia aniversări. În ciuda "durerii sale înfiorătoare", sau din cauza ei, a muncit mai mult ca niciodată la meseria sa, reputația sa de reporter cu puteri descriptive extraordinare a crescut și, pentru prima dată în viața sa, a avut o situație financiară confortabilă. În anii următori, articolele sale de fond din reviste de renume național precum *Red Book*, *Colliers* și *The Saturday Evening Post* au fost admirate de milioane de cititori.

La sfârșitul Primului Război Mondial, prestigiul lui Pelley era atât de mare încât editorul său l-a angajat ca corespondent străin în Europa de Est. Cu un cont generos de cheltuieli și cu rangul diplomatic de "curier consular", care i-a fost conferit de guvernul Statelor Unite, a plecat în Rusia la începutul anului 1918. Pentru el, misiunea sa a fost o aventură amuzantă, o distracție bine plătită și o șansă de a-și petrece vacanța în străinătate. S-a dovedit a fi ceva mult mai mult. Până la călătoria sa fatală, Pelley era un scriitor vesel și plin de noroc, un autor în devenire, fără convingeri reale. După cum își amintea ani mai târziu, experiența l-a transformat "dintr-un scriitor banal într-un cruciat sumbru".

Timp de doi ani, a străbătut 8.000 de mile cu trenul și călare prin Siberia, în Ucraina, prin stepele Rusiei Centrale, în Orientul Îndepărtat și prin Asia, până în Japonia. Prin toate aceste călătorii îndelungate, a fost martor personal al revoluției comuniste. A văzut țărance răstignite la ușile hambarelor și o sală de clasă în care profesorul și toți elevii fuseseră omorâți în bătaie, cu creierii împrăștiați pe tablă. Existau sate întregi depopulate prin crimă, cu cadavrele atârând de fiecare stâlp de iluminat și înecând pârâurile din apropiere. Aceste victime erau rareori personal militar și nici nu erau implicate politic în vreun fel. Erau oameni obișnuiți, în mare parte fermieri și muncitori din fabrici. Asemenea priveliști oribile, întâlnite oriunde treceau Roșii, aproape că i-au dezlănțuit mințile. Dar erau atât de obișnuite, încât, treptat, s-a obișnuit cu marea de sânge prin care călătorea zilnic.

El a învățat pe propria piele că comunismul nu era o ideologie, ci pur și simplu organizarea celor mai rele elemente criminale conduse de evrei pentru a distruge societatea neamurilor. Aceasta nu a fost o speculație. Practic, toți comisarii pe care îi cunoștea (pe unii dintre ei i-a intervievat) erau evrei, în timp ce majoritatea activiștilor lor erau criminali de drept comun și perversi "eliberați" din închisoare. Ei erau motivați de ură, putere și răzbunare, nimic altceva. Toate sloganurile lor despre "Egalitate" și "Pace" erau niște stratageme transparente pentru a-i păcăli pe

liberalii nepăsători din rândul poporului rus, victimele lor. Îmbătați de succes, evreii s-au lăudat deschis cu planurile lor de cucerire a lumii prin fomentarea aceluiași tip de dezbinare în alte țări neamuri. Ei i-au spus lui Pelley că Rusia era doar o treaptă, o bază pentru subversiunea internațională. Chiar și falsul lor "comunism" era complet dispensabil, la fel ca proprii lor adepți, pe care nu ezitau niciodată să-i masacreze la cel mai mic capriciu. Obiectivul lor pe termen lung era un guvern mondial unic, în care neamurile deveneau sclavi de bunăvoie, alimentând o economie internațională cu geniul și munca lor, în timp ce poporul evreu domina toate pozițiile importante de putere. "După Rusia", i-a zâmbit un comisar unsuros lui Pelley, "apoi Europa și, mai târziu, America!"

"Ura pentru Hollywood!"

Înainte de trezirea sa politică de peste ocean, nu știa nimic despre evrei, nu a auzit niciodată vorbindu-se despre ei acasă în timpul copilăriei și, cel mult, se gândea la ei doar ca la membri ai unei religii necreștine. Întorcându-se în Statele Unite ca un om schimbat și zdruncinat, Pelley și-a prezentat raportul în fața reprezentantului Louis F. McFadden din Pennsylvania în 1920. Politicianul a fost atât de alarmat de ceea ce a auzit, încât a citit personal cu voce tare *Protocoalele înțelepților înțelepți ai Sionului* în plenul *Congresului*, introducând oficial acest document de importanță vitală în *dosarul Congresului*. (Protocoalele reprezintă o agendă pentru aducerea liderilor evrei în poziții de dominație politică și economică asupra societății gentile. Condamnate în mod previzibil ca fiind frauduloase de către evreii isterici, Protocoalele au fost verificate încă din 1984, când cartea populară a lui Lincoln și Bladgett despre legenda Graalului, *Sfântul Sânge - Sfântul Graal, a stabilit rădăcinile lor istorice*). La scurt timp după aceea, Pelley a fost prezentat unui oficial al Departamentului de Justiție și lui Robert Sharpe, șeful serviciului de informații al Departamentului de Stat. Aceștia i-au spus că experiențele sale erau pe deplin confirmate de numeroasele lor dosare despre agitația evreiască din Rusia și Statele Unite. Faptul că acești oameni din guvern au fost atât de deschiși este un indiciu revelator al puterii politice pe care evreii au acumulat-o în ultimii 75 de ani; astăzi este complet de neconceput ca vreun politician american să facă măcar o aluzie la criticarea amenințării evreiești.

Nimic nu părea să poată opri "inevitabilitatea istorică" a lumii unice kosher promise de Karl Marx. Pelley s-a întors acasă, în Vermont, și a încercat să uite "baia de groază" despre care știa că învăluie încet-încet civilizația. Se simțea neliniștit și frustrat și a devenit nelucrător, atât de mult încât el și soția sa au divorțat. Aceștia

erau anii Roaring Twenties, când americanii erau prinși în hedonismul prosperității postbelice. Oamenii trăiau pentru plăcere și lăsau problemele serioase să se rezolve de la sine. Nici Felly nu a fost imun la spiritul vremurilor sale. Încercând să scape de propria conștiință, a fugit la Hollywood, California, unde reputația sa de autor l-a precedat și a fost angajat ca scenarist la M.G.M. și la studiourile Universal. A lucrat cu furie, realizând scenarii pentru cele mai importante filme ale vremii. A scris chiar și scenariul unei versiuni cinematografice a propriei sale povestiri, *The Shock*, care a avut un succes imediat. Munca sa era de un asemenea calibru, încât a devenit în curând unul dintre cei mai respectați și mai bine plătiți scenariști de la Hollywood. În cuvintele biografului său, apreciatele sale scenarii pentru actorul principal al cinematografului mute "au ajutat la stabilirea reputației lui Lon Chancy și au creat o prietenie între cei doi bărbați. În afară de Chancy, a pretins "intrare constantă" în casele Thedei Bara, ale lui Chester Conklin și ale altor actori, producători și regizori celebri."

Ocupat cum era cu viața în înalta societate de la Hollywood, Pelley și-a găsit timp să scrie romane care i-au propulsat numele în cele mai înalte niveluri ale ficțiunii americane contemporane. Atât *The Greater Glory* (care elogiază valorile simple ale vieții într-un mic oraș din New England), cât și *The Fog* (o poveste de dragoste) au fost bestselleruri și au fost aclamate de critică. A fost comparat în mod favorabil cu F. Scott Fitzgerald și considerat cel puțin egalul lui Sinclair Lewis. Dar banii și renumele nu i-au adus pacea interioară. În mod ironic, a fugit inițial de realitățile de pe Coasta de Est pentru moara de fantezie de la Hollywood, doar pentru a se trezi în mijlocul unei industrii cinematografice în mare parte evreiești care pervertea arta filmului în propagandă cușer, care "îndobitocea, anestezia și, în general, înșela" publicul. "În timp ce neamurile se concentrau asupra creativității", a spus el, "blănarii de pe Second Avenue și călcătorii de pantaloni din Milwaukee au început să deschidă studiouri pentru a fotografia drame de conserve". Se simțea în sinea lui rușinat că a avut ceva de-a face cu iluzia hollywoodiană, în timp ce vedea cum umbra evreiască se abate asupra propriei sale țări, la fel cum se întâmplase și în Rusia.

La apogeul succesului carierei sale și al tulburărilor emoționale, pe 29 mai 1928, a fost confruntat brusc și neașteptat cu o experiență personală profund emoționantă. A scris despre aceasta în cartea *My Seven Minutes in Eternity (Cele șapte minute în eternitate)*, care s-a vândut în 90.000 de exemplare. Înainte de 1930, a primit mai mult de 20.000 de scrisori de la cititorii săi. În ciuda fenomenului] succes al broșurii, autorul a dezvăluit puține detalii referitoare la experiența sa, dincolo de insistența sa asupra faptului că evenimentele sincrone de "coincidențe" semnifica-

tive din punct de vedere personal sunt întâmplări din viața fiecăruia dintre noi care ne conectează la un Plan Divin. Niciodată până atunci un om religios, Pelley nu a fost un Sfântul Pavel lovit de pe cal de fulgerul sfânt al lui Dumnezeu. Indiferent ce i s-a întâmplat, se pare că a fost ceva asemănător cu viziunea pe care a avut-o un tânăr Hitler despre viața sa atunci când, pe când era un student de 15 ani în Linz, Austria, ceva dintr-o interpretare a muzicii lui Wagner i-a arătat o imagine a viitoarei sale misiuni. Astfel de întâmplări semnificative din punct de vedere personal nu sunt deloc atât de rare, dar apar de obicei în cazul unor personalități revoluționare de rang înalt. În orice caz, Pelley a văzut că își pierdea timpul în "necromanția de a face filme" care deveneau tot mai antigentile și a decis să-și dedice restul vieții făcând o muncă semnificativă, oricare ar fi fost aceasta. Era pregătit pentru măreție, simțea el, dar îi lipsea orice simț al direcției.

Mai presus de toate, a vrut să facă ceva valoros pentru rasa sa ariană și pentru cultura occidentală. Nu ignora revoluția național-socialistă care avea loc în Germania, dar credea că aceasta nu putea triumfa în fața puterii enorme a evreilor. Își amintea cum comisarul cel slinos din Rusia profetise că Europa va fi următoarea victimă. A studiat *Mein Kampf* și s-a întrebat dacă principiile atât de clar expuse în el ar putea fi aplicate în Statele Unite. Părea prea frumos ca să fie adevărat. Anul următor, prosperitatea fățișă a anilor 1920 s-a prăbușit odată cu Marea Depresiune. Statele Unite au intrat în faliment, iar poporul său a cunoscut pentru prima dată adevărata frică. În timp ce milioane de americani dezamăgiți și amarnic dezamăgiți se lăsau păcăliți de o mișcare comunistă în plină expansiune și de minciunile transparente ale lui Franklin Roosevelt, Pelley a fost îngrozit să recunoască același model de revoltă în masă la care a asistat în Rusia, care se repeta în propria țară.

Nașterea *Legiunii de Argint*

Cu toate acestea, când Adolf Hitler a fost ales la putere pe 30 ianuarie 1933, Pelley a fost uimit. Se întâmplase imposibilul. Cel puțin undeva în lume, un popor de neamuri se unise pentru cauza existenței sale rasiale. Evreii omnipotenți fuseseră înfrânți până la urmă. Dacă oamenii albi își puteau salva poporul în Germania, același lucru putea fi realizat și aici. Chiar a doua zi, Pelley a fondat *Legiunea de Argint*, considerată de majoritatea istoricilor ca fiind prima organizație autentică de tip național-socialist din Statele Unite. Este adevărat, rădăcinile *Bund-ului americano-german au fost create cu zece ani mai devreme*. Dar, în esență, era un grup frățesc fără obiective politice, cu excepția, mult mai târziu, a păstrării păcii

între America și cel de-al Treilea Reich. *Legiunea de Argint* a început ca ceva cu totul diferit. Încă de la început, scopul său a fost obținerea puterii politice, pentru a deveni într-o zi guvernul american și a stabili un stat popular bazat pe principiile fundamentale ale lui *Mein Kampf*. Mai important chiar decât aceste obiective politice și filozofice evidente, un nou spirit, voința dinamică a rasei albe urma să fie convocată pentru a-i inspira pe americani ca niciodată înainte.

Încă de la început, însă, Pelley s-a confruntat cu o dilemă serioasă: în timp ce dorea să își identifice clar organizația ca fiind național-socialistă, era nerăbdător să o facă să pară cât mai americană posibil. Deși iubea simbolul svasticii și îi înțelegea semnificația pan-ariană, știa, de asemenea, că acesta era acum emblema oficială a unei puteri străine. Nu dorea să creeze impresia că este agentul unei alte țări. În locul vechii cruci în formă de cârlig, a ales litera "L" ca simbol al noii sale organizații. Era simplu de reprodus în diverse circumstanțe și însemna Iubire pentru rasa ariană, Loialitate față de Republica Americană, Eliberare de evrei și, bineînțeles, *Legiunea de Argint* în sine. El a proiectat personal steagul acesteia, un steag pătrat, alb, cu un L majuscul în stacojiu. În următorii nouă ani, acesta avea să fie văzut de milioane de americani, purtat în lupte de stradă violente și arborat deasupra fiecărui stat din Uniune.

Dar la început, dincolo de crearea primului său simbol, Pelley nu știa de unde și cum să înceapă. În cele din urmă, a recurs la abilitățile sale de scriitor și a publicat un ziar tabloid, *Liberation*, pe cheltuiala sa. Acesta a făcut senzație, devenind practic un succes peste noapte, atrăgând nu numai numeroși susținători financiari, ci și scriitori expresivi ca el și mai întâi vreo douăsprezece, apoi sute și, în foarte scurt timp, mii de șomeri dornici să vândă publicația de la cei care veneau din stradă. În orașe evreiești precum New York sau Washington, D.C., acești primii activiști au fost atacați de mulțimi cușer, astfel încât același inamic care a făcut necesare trupele de asalt ale lui Hitler a fost, de asemenea, responsabil pentru apariția *Cămășilor Argintii*. Alegerea numelui de către Pelley a fost o referință evidentă la S.S. germane, dar prezența lor la vânzările de ziare și la discursurile publice nu era mai puțin vitală. Într-un spațiu de timp atât de scurt, *Cămășile Argintii* au devenit *Legiunea de Argint*. Marea majoritate a legionarilor nu erau nicidecum revoluționari de fotoliu, ci luptători de stradă duri din fabrici, birouri și campusuri de liceu și universitate. Mulți erau, de asemenea, foști militari, veterani trădați ai falsului "Război pentru a pune capăt tuturor războaielor". Ei vedeau prin natura evreiască a Depresiunii și îl considerau pe F.D.R. drept cel mai evreiesc președinte evreiesc pe care l-a impus vreodată țării. Mai presus de toate, ei doreau să măture escrocheria liberal-capitalist-democratică și să construiască în locul ei o republică

liberă de cetățeni fericiți, profund conștienți de moștenirea lor rasială. Pentru a atinge acest obiectiv, ei s-au străduit să construiască o mișcare politică reală care să vizeze cu seriozitate punerea la conducere a liderilor lor prin mijloace legale, constituționale.

Uniformele lor constau într-o șapcă identică cu cele purtate de Stormtroopers ale lui Hitler, pantaloni albaștri de catifea, jambiere, cravată și cămașă argintie cu un "L" roșu deasupra inimii. Pentru a compensa aspectul lor european, *Cămășile Argintii* nu omiteau niciodată să arboreze steaua și dunga alături de steagul Legiunii, iar imnul lor oficial era un text pro-arian pe celebrul marș al Războiului Civil, *Imnul de luptă al Republicii*. "Argintul simbolizează puritatea luptei noastre", a anunțat Pelley, "și puritatea Rasei noastre!". Astfel a început ceea ce el a numit "Marele Maraton", evocând imagini ale Termopilelor - "competiția supremă pentru existență între omenirea ariană și evrei".

Până la sfârșitul anului 1933, creșterea Legiunii nu era mai puțin decât extraordinară. Unitățile se înființau în toată țara, Pelley descoperind că vorbea la fel de elocvent precum scria. Până în 1936, era o figură publică cunoscută la nivel național, care se adresase deja la sute de mii de fermieri, studenți, gospodine și, cel mai adesea, șomeri din întreaga țară. Așa cum a descris odată în *Liberation*: "Oamenii din micile orașe sunt brusc galvanizați de sunetele pătrunzătoare ale *Silver Bugles* (numele unui corp de tobe și goarne al *Silver Legion*). Își ridică gâturile de la registre și strunguri. Steaguri unduitoare trec pe lângă ferestrele încețoșate de unde au privit lumea cu tot mai multă încrâncenare în timpul acestei Depresiuni evreiești de mare succes. Se desfășoară pe trotuare și privesc cele mai frumoase specimene de bărbăție americană făcând ceva pentru a ușura resentimentele maselor. Ei vor să-și joace rolul." Ca și Legiunea tot mai numeroasă a adepților săi, fiind un activist național-socialist, el se simțea "parte din însăși esența și fibra istoriei actuale a țării mele". Mesajul său era un adevăr simplu: "Democrația capitalistă a eșuat, dar din rămășițele ei putrede se luptă să se nască urmașul ei monstruos, comunismul. Poporul rus nu a reușit să zdrobească acest monstru în pântecul său și a suferit teribil. Știu, am văzut ce s-a întâmplat. Același lucru se întâmplă și aici. Nu este o luptă pentru capitalism sau comunism, ci între Civilizația Albă și Evrei."

Cămăși argintii în marș!

Organizarea *Legiunii de Argint* de către Pelley a fost unică. Deși existau barăci

permanente pentru antrenamentul *Cămășii de Argint*, iar unitățile locale au înflorit în majoritatea statelor și în fiecare regiune a Statelor Unite, nu exista o clădire centrală pentru sediul central. În schimb, Șeful, așa cum era cunoscut popular de către adepții săi, conducea Legiunea din mașina sa de turism Ford. Nu stătea niciodată într-un loc mai mult de câteva săptămâni, cel mult, ci era în permanență în mișcare, călătorind de la un sediu la altul, organizând mitinguri în aer liber și întâlniri în masă de-a lungul drumului. De fapt, a folosit mai multe mașini pe an, pentru că era condus un număr uimitor de 20.000 de mile pe an. Oriunde se întâmpla să fie în vizită în acel moment era sediul național de unde dădea toate telefoanele către celelalte sedii. Această conducere extrem de mobilă a legat foarte strâns diferitele unități și i-a oferit lui Pelley o înțelegere extraordinară a americanilor de la toate nivelurile, din toate părțile țării, făcându-l în același timp un om de stat cunoscut personal de milioane de oameni.

Planul său de a obține puterea a fost deschis și direct: În primul rând, își va familiariza concetățenii cu programul *Legiunii de Argint*. Apoi, urma să intre în următoarea cursă prezidențială într-un singur stat doar pentru experiența de care el și activiștii săi aveau nevoie pentru a înțelege politica practică. Cu această pregătire în viața reală, el ar fi făcut o ofertă serioasă pentru alegerile naționale din 1940. În consecință, sprijinul său a fost atât de larg răspândit în statul Washington, încât numele său a fost pus pe buletinul de vot prezidențial, datorită muncii asidue de campanie, din ușă în ușă, a *Cămășilor de Argint*, care au strâns mii de semnături pe petițiile lor de circulație. (Aici, cercetările mele nu au avut niciun rezultat, deoarece nu am reușit să găsesc nicio sursă care să descrie reacția alegătorilor pe care a obținut-o.) Ajung la concluzia că trebuie să fi fost semnificativ, din motive care vor fi clarificate în curând).

Reinvestirea lui F.D.R. în funcția de președinte a adus mai aproape "conflictul dintre forțele Luminii și cele ale Întunericului pe pământ" - o profecție a războiului ce urma să aibă loc împotriva celui de-al Treilea Reich făcută de Pelley în primul său discurs radiofonic național. Candidatura sa la alegeri a mărit de trei ori numărul membrilor *Legiunii de Argint* și a câștigat câteva figuri importante, printre care George van Horn Moseley, general în retragere în armata americană, reprezentantul Congresului Jacob Thorkelsen, Charles A. Lindbergh Jr. și Walt Disney. Toți aceștia au participat la mitingurile sale publice și unii au împărțit podiumul cu șeful. Acesta era încredincios că, cu acest tip de sprijin la nivel înalt și cu acceptarea evidentă a milioane de americani de rând, *Legiunea de Argint avea în față un destin măreț*. După cum a scris biograful său, "Pelley aștepta cu nerăbdare o Axă Mondială, centrată într-un Washington arianizat și securizată la ambele

capete la Berlin și Tokyo. Atâta timp cât China se clătina pe punctul de a deveni satelitul lui Stalin, armatele japoneze din Manciuria apărau civilizația împotriva șarpelui insidios al comunismului." După ce a trăit în Japonia pentru o perioadă de timp, Pelley a ajuns să-i respecte profund pe japonezi ca fiind bastionul din Orientul Îndepărtat împotriva Uniunii Sovietice. Prin urmare, a fost îngrozit de încercările lui Roosevelt de a împinge Japonia într-un război catastrofal care ar fi lăsat ușa larg deschisă expansiunii comuniste în Asia. Șeful s-a dovedit a fi prea profetic și în acest caz, după cum pot atesta veteranii americani schilodiți din Coreea și Vietnam.

Pe măsură ce se apropiau alegerile prezidențiale din 1940, *Cămășile Argintii*, care numărau acum 100.000 de membri (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), erau luate foarte în serios de F.D.R., care îl recunoștea pe Pelley ca fiind un concurent extrem de serios; Șeful nu putea ajunge la Casa Albă, dar putea controla suficiente voturi pentru a schimba alegerile în detrimentul democraților. Popularitatea lui Roosevelt era deja în declin, acesta nu putea risca realegerea sa și a ordonat F.B.I. să îl "investigheze" pe Pelley. Procurorul general Frank Murphy s-a împotrivit persecuției politice evidente și a prezentat scuze președintelui, spunându-i că ar fi o greșeală să facă "martiri din *Cămășile argintii*." Martiri, schmartyrs - era în joc mandatul democrat, așa că a ordonat celor pe care Pelley i-a numit "satrapii săi gentili" să le facă viața mizerabilă *Cămășilor Argintii*. Unitatea lor din Carolina de Nord (cel mai mare cartier general al Legiunii și cel mai apropiat lucru pe care îl aveau de un birou național) a fost percheziționată de șerifii federali, proprietățile sale, inclusiv tipografiile, au fost confiscate, iar rezidenții săi au fost arestați și încarcerați pentru o varietate de acuzații inventate, toate fiind respinse, dar numai după luni lungi de procese judiciare care i-au secătuit financiar. Chiar și așa, niciunul dintre materialele confiscate, precum și clădirea deținută legal, nu au fost returnate săracilor *Cămășii Argintii*; judecătorul zâmbăreț le-a spus că au dreptul să dea în judecată guvernul pentru daune.

Imediat după raidul din Carolina de Nord, congressmanul Dickstein (New York) a cerut interzicerea la nivel național a expunerii publice a uniformei *cămășii argintii*. Șeful a răspuns rapid: "Orice evreu care crede că poate să-mi spună ce fel de cămașă pot purta sau că nu pot purta un L stacojiu pe ea, va primi un pumn în nas pe care și-l va aminti până când va ateriza în sânul lui Abraham!" După cum recunoaște chiar și biograful său antipatic, "Pelley avea motive să creadă că este hărțuit. "

Hărțuirea s-a accelerat și a fost acuzat de evaziune fiscală. Deși a învins această acuzație motivată politic, cheltuielile mari și timpul necesar pentru a se apăra de închisoarea iminentă i-au sabotat campania din 1940. În acel moment (noiembrie), implicarea SUA în conflictul tot mai amplu împotriva Germaniei național-socialiste părea practic inevitabilă. În consecință, Pelley a schimbat direcția Legiunii, trecând de la candidatura la o funcție electivă la opoziția față de Roosevelt și belicoșii săi evrei. *Cămășile argintii s-au alăturat American-German Bund, Ku Klux Klan și numeroase alte organizații patriotice, mari și mici, unite în mobilizarea opoziției de masă pentru pace. Și aici, Șeful și-a dovedit puterea de a convinge milioane de oameni, deoarece sondajele naționale efectuate cu doar o săptămână înainte de Pearl Harbor au arătat că mai mult de trei sferturi din poporul american era împotriva războiului cu Axa, cu excepția cazului în care Statele Unite erau atacate fizic. Modul în care Roosevelt a pus la cale această condiție prealabilă, bine documentat de unele dintre cărțile puse în vânzare de *The New Order*, este prea complex pentru a fi povestit aici. După ce America a intrat în cele din urmă în război, Pelley a avut inima frântă de ceea ce el vedea ca fiind alunecarea țării sale în abis. Munca lui de o viață din ultimii nouă ani, tot succesul minunat al organizației *Cămașa de Argint* și sprijinul entuziast al acesteia de la bază, păreau în zadar. A dizolvat Legiunea, chiar și ziarul ei; ce altceva putea face?*

S-a recăsătorit în 1935, dar a petrecut puțin timp cu noua sa soție, cu care avea o fiică. Aproape de disperare, Pelley li s-a alăturat în micul oraș Nobelsville, Indiana, unde a vrut să uite lumea pe care încercase să o salveze. Anii săi de sacrificiu de sine i se păreau "o muncă ingrată, străduindu-se să aducă o viziune omenirii, așa cum este constituită omenirea". Dar soția sa, Helen, și unii dintre cei mai apropiați camarazi ai săi l-au îndemnat să continue, să nu renunțe, în ciuda celor mai rele lucruri care s-au întâmplat. Oarecum încurajat, el a dorit să obțină asigurări personale de la noul procuror general Biddle că i se va permite să își publice opiniile atâta timp cât nu subminează efortul de război. Biddle i-a dat cuvântul său de onoare că Pelley putea publica fără teama de restricții. Chiar dacă țara se afla în război, dreptul la liberă exprimare era garantat prin constituție.

Un apel pro-Hitler în America din timpul războiului

În mijlocul isteriei din timpul războiului care cuprinsese întreaga națiune, a lansat o nouă revistă, *Roll Call*. Aceasta era intransigentă și național-socialistă, iar faimosul său editor și scriitorii de la *Silver Shirt erau* fără scrupule. Aceștia au documentat embargoul petrolier de dinainte de război impus de Roosevelt japonezilor,

forțându-i să asiste la strangularea economiei lor sau să riște un război pentru a se elibera de sub dominația americană. F.D.R. dorea războiul pentru a-și salva propria economie șubredă din "New Deal" prin tipul de producție de masă pe care numai industria de război îl putea oferi. Roșii voiau război pentru a salva moribundul imperiu sovietic de sclavi de armatele lui Hitler. Evreii voiau război pentru a păstra jocul de culise capitalist/comunist pe care l-au impus cu atâta succes popoarelor neamurilor din întreaga lume. Cel mai rău este că, prin continuarea războiului împotriva Forțelor Național-Socialiste ale Luminii, americanii păcăliți făceau posibilă înrădăcinarea în țara noastră a acelorași forțe de descompunere internă care au putrezit societatea germană înainte ca Hitler să le curețe.

Pelley a trimis copii de revizuire înainte de publicare la biroul procurorului general pentru aprobarea guvernului. Biddle își putea permite să pară mărinimos, convins fiind că ultima *Legiune de Argint* va fi atârnată de propria petardă de isteria de război a americanilor "patrioți". Dar a fost uluit să afle că *Roll Call* a avut un succes incredibil! Departe de ostilitatea populară pe care se aștepta să îl copleșească pe Pelley, micuța publicație plină de energie apărea peste tot. Iar oamenii erau în mod deschis de acord cu faimosul său editor. Cel mai grav este că "multe exemplare au fost găsite printre militarii americani din toate teatrele de război", potrivit biografului lui Pelley. Până în martie 1942, tirajele s-au dublat mai întâi, apoi s-au cvadruplat. Într-un interval de probabil nu mai mult de cinci săptămâni, *Roll Call* a crescut într-un ritm fenomenal. Evident, nu toată lumea s-a lăsat păcălită de fabricile de propagandă de la Hollywood, obsedate cum erau producătorii de filme cușer de "Casele lui Rothschild și Roosevelt în pantaloni scurți, Confesiunile spionilor naziști și Stalin în pijamale, drame cu huligani care împușcă civilizația gentilă, mulțimi care iau cu asalt diverse Bastille și New Dealeri care sparg gazonul pentru latrine de miliarde de dolari", după cum scria atunci Pelley. "Am intrat în război pentru că politica evreiască egoistă impusă țării noastre a împins Statele Unite înapoi în pragul falimentului."

Apoi, la sfârșitul iernii, a fost contactat de urgență de un ofițer al marinei americane care fusese staționat la Pearl Harbor în ziua de 7 decembrie a anului precedent. Bărbatul a spus că F.D.R. a mințit poporul american în legătură cu atacul, spunându-le că "deși pagubele au fost grave, Flota noastră din Pacific este încă intactă". Ofițerul a spus că a fost martor personal la devastare, care a fost mult mai gravă decât a permis președintele. De fapt, toate navele de capital americane au fost fie scufundate, fie grav avariate, cu excepția a cinci portavioane fără escortă (și, prin urmare, neoperaționale) și a avioanelor lor învechite. Pelley s-a grăbit să tipărească știrea: "Bombardierele japoneze au făcut ca Pearl Harbor să arate ca un

proiect W.P. A. abandonat în Keokuk!". Ediția specială care a ajuns pe străzi a fost o bombă și a fost devorată de un public înfometat de adevăr, care fusese cea mai timpurie victimă a războiului. Dar când procurorul general a arătat obișnuitul exemplar în avans la F.D.R., președintele a explodat ca și cuirasatul *Arizona* și a cerut arestarea lui Pelley pe 4 aprilie. Acuzația: înaltă trădare!

Forțat să-și încalce cuvântul de onoare față de Pelley, Biddle a ordonat unui mare juriu să-l pună sub acuzare pe șef pentru douăsprezece capete de acuzare în baza Legii Sediției. În timpul procesului, procurorul cu motivații politice intense, Oscar Ewing, o "roată mare" fumătoare de trabucuri din Partidul Democrat, a negat cu emfază că Flota americană din Pacific a fost atât de grav avariata la Pearl Harbor și l-a citat pe secretarul Marinei, Knox, pentru a-l asigura pe judecător (și pe o audiență radiofonică vastă și ascultătoare) că situația era sub control și că nu exista niciun motiv de alarmă. În timp ce vorbea, forțele militare americane se retrăgeau cu capul înainte, în urma unei serii neîntrerupte de înfrângeri în întregul Teatru din Pacific. Dar când avocatul apărării lui Pelley a amenințat că va cere ca întregul echipaj de salvare de la Pearl Harbor să depună mărturie în instanță pentru a susține controversatul raport *al lui Roll Call*, judecătorul a renunțat rapid la partea principală a acuzației.

Acum a fost acuzat că a prezentat în mod fals economia americană ca fiind falimentară, subminând astfel încrederea publicului pe timp de război. Și în acest caz, apărarea a fost bine pregătită și l-a citat pe Mariner Eccles, președintele Federal Reserve Bank, care ar fi trebuit să depună mărturie sub interogatoriu și sub jurământ că economia americană a fost într-adevăr salvată doar în ultimul moment de producția de război declanșată de baia de sânge de la Pearl Harbor. Dar judecătorul a zdrobit citația.

Condamnat!

Spre cinstea lor, atât congressmanul Thorkelson, cât și Charles Lindbergh au depus personal mărturie ca martori de caracter în favoarea lui Pelley, acțiuni de un curaj incomensurabil dacă ne gândim că au făcut acest lucru în mijlocul celui de-al Doilea Război Mondial, într-o perioadă în care Statele Unite se confruntau cu o înfrângere de la Pacific la Atlantic.

În ciuda sprijinului lor și a eșecului acuzației principale împotriva sa (ca să nu mai vorbim de lipsa totală a dovezilor privind orice fel de activitate de trădare), Pelley

a fost condamnat la 15 ani de detenție într-o închisoare federală de maximă securitate. Acuzarea nu reușise să prezinte nici măcar o singură probă care să demonstreze că Pelley a comis vreun act de trădare; tot ce făcuse fusese el nu fusese decât să critice un război nedrept și pe președintele malefic care a pus la cale acest război. Douăzeci și cinci de ani mai târziu, mii de evrei comuniști evrei și de neamuri fără creier au ars steaguri americane pe străzi și au protestat violent împotriva implicării americane în timpul războiului din Vietnam; spre deosebire de Pelley, niciunul dintre ei nu a fost condamnat la închisoare. Fără bani, nu a putut să facă apel. Mai târziu, Lindbergh a declarat într-un reportaj pentru *Chicago Tribune* că Pelley nu era un trădător, ci un adevărat patriot care, în mod evident, era persecutat pentru că spunea în public ceea ce un număr tot mai mare de americani discutau în privat. Pelley trebuia să devină un exemplu pentru acești oameni: Păstrați-vă opiniile pentru voi înșivă, sau vedeți ce vi se va întâmpla!

Uimit de duritatea sentinței, a fost un prizonier mut al războiului căruia i se opunea. În timp ce lumea occidentală din afara grătilor penitenciarului său se sinucidea, el citea cu voracitate și gândea profund. Deși trist, ceva în el nu-l lăsa să dispere: "Într-o bună zi, noi, americanii, vom vedea în adevărata perspectivă ce ne-a făcut o hoardă străină de patru milioane de evrei și de ce am fost atât de proști să o suferim". Pe măsură ce catastroficul deceniu al anilor '40 se apropia de sfârșit, fiica și ginerele lui Pelley, cu ajutorul unor vechi camarazi, au reușit să strângă suficienți bani pentru un apel. Acesta a eșuat, dar loialitatea lor nu s-a diminuat și au încercat din nou. În 1952, în timp ce americanii mureau inutil în Asia, exact așa cum a prezis, Pelley a fost eliberat condiționat cu reticență, cu condiția să nu participe la "activități politice de orice natură", o cerință flagrant neconstituțională pe care era prea falit pentru a o contesta. Cu o sănătate fragilă, fiica sa și soțul ei l-au îngrijit la casa familiei din Nobelsville, Indiana.

Împreună, au fondat o nouă editură, *Soulcraft Press*, care i-a lansat prima carte de după război: *Something Better*. În această carte, el l-a desemnat pe Roosevelt ca fiind cel mai responsabil pentru punerea în mișcare a tulburărilor sociale pe care americanii le-au cunoscut în perioada Vietnamului. "El a fost precursorul haosului în evoluție de astăzi", care a fost totuși considerat necesar pentru a crea în viitor un stat de tip național-socialist. Dar crearea a două noi reviste care tratează în mare parte teme mistice și metafizice a fost cea care l-a repus pe picioare din punct de vedere financiar, atât de mult încât a putut să-i răsplătească pe toți acei adepți loiali care contribuiseră cu atâta generozitate la apelul său. Ca și mai devreme în viață, scrisul i-a oferit un sentiment de scop și împlinire. Și își amintea fără regret de acea experiență fundamentală care l-a pus pe drumul său dramatic și dificil din

1928: totul părea destinat să se întâmple și, prin urmare, parte a unui Scop Superior în care avea încredere instinctivă, chiar dacă nu-l putea înțelege intelectual. În ultimii săi ani, a fost fericit cu dragostea fiicei sale și a vechilor camarazi și mulțumit să știe că, deși a eșuat, a făcut tot ce a putut în numele rasei și națiunii sale. Iar dușmanii săi - dușmanii poporului său - îl onoraseră cu o întemnițare îndelungată. De asemenea, a trăit suficient de mult timp pentru a asista la ascensiunea *Partidului Nazist American* al lui George Lincoln Rockwell, un fenomen care i-a oferit un profund confort: Cineva continua lupta pe care o începuse cu treizeci de ani în urmă.

William Dudley Pelley a murit liniștit în somn la 1 iulie 1965, la vârsta de 75 de ani. În timp ce zăcea în stare de veci, cineva a ars o cruce pe peluza din fața salonului funerar. Nu s-a stabilit niciodată dacă crucea înflăcărată fusese pusă acolo de un prieten sau de un dușman. Decesul său a fost remarcat (cu răutate, desigur) în presa națională, dar imediat după aceea numele său a fost lăsat să cadă în uitare.

În 1992, orașelul Nobelsville din Indiana a ajuns din nou în atenția națională, când un băiat din cartier care se juca în fața casei sale într-o seară de vară a fost ratat de puțin de un meteorit care a aterizat la picioarele sale. "De la moartea liderului fascist, W.D. Pelley, în urmă cu 17 ani", a relatat ziarul local, "restul Americii nu a mai observat comunitatea noastră".

Viața lui Pelley ca patriot alb a fost la fel de fulminantă. A fost primul activist rasial al țării noastre în stilul național-socialist. A fost predecesorul comandantului Rockwell și al Mișcării pentru Puterea Albă din America de astăzi. El a dovedit că ideea noastră, dacă este promovată cu curaj, inteligență și sinceritate, are puterea de a câștiga un număr uriaș de adepți, după cum o demonstrează cei 100.000 de adepți ai săi. Martiriul său viu în burta fiarei evreiești i-a câștigat un loc de onoare în inimile colegilor luptători care vin după el. El nu a eșuat, așa cum credea el, așa cum nu eșuează nici un soldat curajos care face tot ce poate atunci când este capturat de inamic.

Circumstanțele istorice nu i-au permis să creeze Washingtonul arian la care a visat. Dar în lupta mult mai amplă pentru supremația albă la nivel mondial, el a dus o luptă bună; a sa a fost doar prima bătălie într-un război în curs pentru triumful final al umanității ariene. Șeful și *cămășile* sale *argintii* au plecat înaintea noastră. Ei ne inspiră să le urmăm exemplul. Iar steagul nostru victorios, desfășurat într-o zi pe planeta Pământ, le va aparține atât lor, cât și nouă!

Surse:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestanții de dreapta: William Dudley Pelley, Gerald B. Winrod și Gerald L.K. Smith*, două volume, Universitatea Yale

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Number 108 April 2017

Der Kampf geht weiter !

Nachdem wir nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in der nationalsozialistischen Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Militarität ist Staatsmacht, Verteidigung, Verfügung und Verankerung haben nicht ausgereicht, die Kräfte der gesamten Welt waren hoch geladene Filter Adolf Hitlers zu erreichen.“

Alle Nationalsozialisten sind unsterblich. Hitler, Goebbels und Raugewonnen sind Schüler an Schüler im Kampf um die Erhaltung unserer künftigen Völker.

Die Bewegung ist zwar wieder gewachsen, aber die Gefahr des biologischen Völkermord ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Die kommunistische Gefahr ist aber abgeklungen, das Völkermord – gegen alle westlichen Völker (V) – zu befehlen, keine Mittel und Erfindungen, Überlebende und Raugewonnen.

Die „Hitler“ oder „Hitler“, die im Weltkrieg oder im „Reich“, die im „Propagandamaterial“ bewahrt oder auf einem Bildschirm gesehen. Auf jeden Nationalsozialisten hat seine Pflicht!

Hitler!
Goebbels!
Lack!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Buletinul de știri NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Raportul de față
Interviu cu Molly
Partea a treia

NSK: Proiectele tale actuale sunt, evident, legate de filozofie și artă.

Vă rugăm să descrieți opinia dumneavoastră cu privire la impactul acestor subiecte în politică.

Molly: Ei bine, încerc să mă actualizez galeria foto, dar în principal m-am concentrat pe Adolf Hitler și Armata Germană (www.mourningthetruth.com/truth.htm). Am ajuns la 21 de pagini acum și mai am atât de multe de făcut. Studiarea celui de-al Doilea Război Mondial este un câmp minat absolut de informații. Ceași informație despre un lucru și găsești alte două lucruri de cercetat. Te simți un pic ca și cum ai fi un arheolog, descoperind treburile îngropate. Un trecut pe care Ei ar prefera să nu fie scos la lumină. Putem mulțumi din nou

the NEW ORDER
Number 174 (17) Founder 1978 April 26, 2017 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the former National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware entrepreneurs and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture dilution, and race-mixing.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election halls or street battles, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitler!
Goebbels!
Lack!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler

Translated from the SS Original

Julius Streicher, der Führer Führer Book

The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Beckmann

Hitler in Italy

English / German / Dutch / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch

The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / British - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!